

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Oddíl národní házené 1. NH BRNO, z.s., IČO: 26627809**
sídlem Novoměstská 21a, 621 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčková 42, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/21, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/500-10480-711175, a ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/500-10480-711175, a ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945, a platební výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj – Územní pracoviště Brno I ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079, a ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1349107/13/30000-04701-703079, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobách a kasační stížnosti částku 27 570 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Platebním výměrem Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj – Územní pracoviště Brno I (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079 (dále jen „platební výměr na odvod“), byl žalobci podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) a podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 6 000 000 Kč. V návaznosti na platební výměr na odvod vydal správce daně také platební výměr ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1349107/13/30000-04701-703079 (dále jen „platební výměr na penále“), kterým žalobci vyměřil penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 14. 11. 2007 do 13. 8. 2012 ve výši 6 000 000 Kč.
2. Proti platebnímu výměru na odvod žalobce podal odvolání, o němž žalovaný již dříve dvakrát rozhodl (rozhodnutí ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142, a ze dne 18. 12. 2015, č. j. 42303/15/5000-10470-711175). Obě tato rozhodnutí byla postupně zrušena rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31 Af 49/2013-60, a ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 Af 15/2016-65 [kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 6. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39]. Žalovaný proto opět rozhodl o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36613/20/5000-10480-711175 (dále jen „odvolací rozhodnutí o odvodu“), a to tak, že změnil platební výměr na odvod tak, že odvod snížil na 903 942 Kč.
3. Proti platebnímu výměru na penále podal žalobce taktéž odvolání, o němž žalovaný také opakovaně rozhodoval (rozhodnutí ze dne 11. 11. 2013, č. j. 27462/13/5000-24700-710142, a ze dne 3. 8. 2016, č. j. 34404/16/5000-10470-711175). Také tato rozhodnutí byla zrušena rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2015, č. j. 31 Af 4/2014-38, a ze dne 13. 2. 2018, č. j. 31 Af 65/2016-52. Žalovaný proto opět rozhodl o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 27. 1. 2021, č. j. 3015/21/5000-10480-712945 (dále jen „odvolací rozhodnutí o penále“), a to tak, že změnil platební výměr na penále tak, že penále snížil na 903 942 Kč.
4. Žalobce samostatnými žalobami brojí proti odvolacímu rozhodnutí o odvodu i odvolacímu rozhodnutí o penále. Jelikož obě žaloby spolu úzce souvisejí, rozhodl soud usnesením ze dne 1. 11. 2021, č. j. 31 Af 78/2020-103, o spojení obou věcí ke společnému projednání.

II. Stanoviska účastníků řízení

5. Žalobce se domáhá zrušení obou napadených rozhodnutí a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. V obou žalobách uplatňuje shodnou argumentaci s tím, že si je vědom toho,

že penále sleduje osud odvodu. S ohledem na to, že rozhodnutí o odvodu považuje za nesprávné a v rozporu se zákonem, nezbyvá než se žalobou bránit i proti navazujícímu rozhodnutí. Uvádí, že se snížením odvodu za nedodržení minimálního podílu spolufinancování souhlasí. Byť nesouhlasí s hodnocením ostatních pochybení ze strany soudu v předchozích rozsudcích, považuje za bezpředmětné znovu tyto námitky opakovat a odkazuje na své původní námitky a správní žalobu. Účel poskytnutých prostředků byl bezezbytku naplněn. Pokud by se vítězný uchazeč veřejné zakázky neúčastnil, byly by náklady na stavbu znatelně dražší. Závěr o nadřazení vlastních personálních a ekonomických zájmů je nepodložený. Stanovení odvodu ve výši 15 % dotace je stále zjevně nepřiměřené, když v neprospěch žalobce hovoří pouze nedostatky formální. Odvod má být v tomto případě stanoven ve výši překračující desítky tisíc Kč. Pokyn Generálního finančního ředitelství č. GFŘ – D – 38 pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn GFŘ D-38“) není obecně závazným právním předpisem. Žalovaný opakovaně porušil závazný pokyn krajského soudu, když opět neposoudil likvidační dopad odvodu. Tvzení žalovaného, že názor krajského soudu vyvrátil NSS, je minimálně zavádějící. NSS svůj závěr dovozuje za prvé v rozporu s dosavadní judikaturou, za druhé z rozsudku, který se ovšem tímto přímo nezabývá. Závěr o nehodnocení likvidačního dopadu neodpovídá jeho smyslu a je nelogický a nespravedlivý. Pokud by bylo ponecháno hodnocení likvidačního dopadu až na řízení o prominutí odvodu, pak by s ohledem na formalizovaná pravidla zřejmě nemohlo dojít k prominutí. Žalobce dále poukazuje na strukturu a výši svých příjmů, své hospodářské výsledky a členskou základnu a uzavírá, že vymáhání odvodu by znamenalo okamžitý vstup žalobce do likvidace. Nad rámec těchto důvodů žalobce v žalobě proti rozhodnutí o penále namítá, že žalovaný nezkoumal délku období, kdy byl žalobce objektivně v prodlení a kdy bylo prodlení způsobeno nečinností finančního úřadu. Ten zahájil kontrolu až s odstupem řady let.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně uvádí, že s ohledem na předchozí rozsudky není namístě se opětovně zabývat skutečnostmi, ze kterých vyplývá porušení rozpočtové kázně. Napadené rozhodnutí podle něj není nepřezkoumatelné. Žalovaný dále poukazuje na vývoj judikatury s tím, že rozsudek NSS v této věci vyjádřil právní názor tehdy nový. Pochybení žalovaný rozdělil do tří okruhů - pochybení, která nemohla mít žádný vliv na výběr nejvýhodnější nabídky a nenabourala základní zásady postupu poskytovatele, pochybení, která vliv na výběr nejvýhodnější nabídky mít mohla a svou podstatou mohla „nabourat“ základní zásady postupu zadavatele, a pochybení, která zásadně „nabourala“ základní zásady postupu zadavatele, došlo k ohrožení základního smyslu zákona č. 137/2006, Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tedy zabezpečení konkurenčního prostředí, resp. objektivní hospodářské soutěže mezi uchazeči za účelem efektivního nakládání s veřejnými prostředky. Většina pochybení spadá do druhého okruhu. Do třetího okruhu řadí žalovaný střet zájmů. Zadání zakázky proběhlo v podstatě bez výběrového řízení. Žalovaný se zabýval všemi konkrétními okolnostmi a neshledal důvod ke snížení odvodu. Neprůhlednost zakázky umocňuje uzavření smlouvy ještě před otevíráním obálek s nabídkami. Podstata férovosti nespočívá pouze v nejnižší nabídkové ceně, ale i v tom, že nebyla zachována objektivita hospodářské soutěže. Likvidační dopad odvodu se neposuzuje v rámci ukládání odvodů, neboť se nejedná o správní sankci. Pokyny Generálního finančního ředitelství GFŘ – D – 17 k rozhodování ve věci žádostí o prominutí odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn GFŘ D-17“) a D-38 nejsou v rozporu. Skutečnost, že pokyn GFŘ D-17 obsahuje ustanovení

o tom, že v případě žalobce (s ohledem na konkrétní porušení) nelze odvod a penále prominout, pouze svědčí o tom, že se skutečně jednalo o závažné pochybení. K žalobě proti rozhodnutí o penále žalovaný nad rámec toho uvádí, že se v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí nelze zabývat námitkami směřujícími proti stanovení odvodu. Penále vzniká ze zákona, rozhodnutí o jeho předepsání není konstitutivní a jeho výši nemůže žalovaný ovlivnit. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žaloby zamítl.

7. V replice žalobce především poukazuje na to, že některá tvrzení žalovaného jsou zavádějící. Dotace byla plně využita a žalobce platí penále a odvod z vlastních, tj. jiných finančních prostředků. Proti rozhodnutí o penále mu nezbyvá než se bránit ve značné míře ze stejných důvodů. Uvedl ale i důvody jiné.
8. V duplice žalovaný opakuje, že v případě žaloby směřující proti uložení penále nelze vést argumentaci směřující proti uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce v citacích předchozího rozsudku NSS vytrhává pasáže z kontextu a neakceptuje skutečný smysl daného textu. Při stanovení penále nelze přihlížet k likvidačnímu charakteru penále. Žalovaný neměl prostor respektovat předcházející právní názor krajského soudu, který následně NSS korigoval.

III. Dosavadní řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem

9. Zdejší soud žalobě rozsudkem ze dne 23. 3. 2022, č. j. 31 Af 78/2020-114, (dále jen „původní rozsudek krajského soudu“) vyhověl, neboť shledal, že stanovená výše odvodu za porušení rozpočtové kázně byla nepřiměřená. Uvedl, že ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval závažnost pochybení žalobce z hlediska účelu naplnění dotace, samotný odvod fakticky stanovil primárně s ohledem na závažnost zjištěného porušení zákona o veřejných zakázkách bez zohlednění míry naplnění účelu dotace a v konečném důsledku neproporcionálně. Zároveň konstatoval, že základy chybného nahlížení na stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně obsahuje již samotný pokyn GFŘ D-38. Krajský soud proto zrušil rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně a v důsledku toho i rozhodnutí o penále, jakožto akcesorické rozhodnutí.
10. Na základě kasační stížnosti žalovaného následně Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 27. 5. 2024, č. j. 3 Afs 113/2022-36, (dále jen „zrušující rozsudek“), neboť důvody, pro které mělo dojít ke zrušení napadené rozhodnutí, se zcela liší od důvodů, na nichž je původní rozsudek krajského soudu vystaven. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí o odvodu a penále byla vydána po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech, tedy v době, kdy již daňovým orgánům zaniklo právo na odvod, respektive penále vyměřit.

IV. Nové posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného a jím předcházející řízení, a to nejprve z pohledu možné prekluze práva finančních orgánů vyměřit odvod a penále za porušení rozpočtové kázně. Touto otázkou se totiž krajský soud, stejně jako daňové orgány, musí zabývat z úřední povinnosti, neboť prekludovanému, a tudíž již neexistujícímu (zaniklému) právu nelze poskytovat ochranu (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne

1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07, ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07, ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1139/08, ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 138/08, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 815/07, ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/07, ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1463/07, a ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/07, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66). Teprve poté, co soud učiní závěr ohledně (ne)zachování prekluzivní lhůty, je namístě zabývat se dalšími věcnými či procesními námitkami. Dojde-li soud k závěru, že prekluzivní lhůta uplynula již před pravomocným skončením řízení před žalovaným, pozbývá smyslu věcné vypořádání ostatních námitek; ty totiž na závěru o uplynutí prekluzivní lhůty a důsledcích s tím spojenými nemohou nic změnit.
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
13. Otázka prekluze je zásadní především z hlediska práva hmotného, neboť se s ní pojí samotný zánik subjektivního práva; jelikož se jedná o lhůtu hmotněprávní, je nutné tuto otázku posoudit vždy podle právních předpisů účinných v okamžiku, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně
14. Podle § 44a odst. 11 *in fine* o rozpočtových pravidlech (ve znění účinném do 29. 2. 2008 se jednalo o větu poslední odst. 8 téhož ustanovení v totožném znění) platí, že „*odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně*“.
15. K vytýkanému porušení rozpočtové kázně došlo připsáním dotace na bankovní účet žalobce dne 13. 11. 2007 (viz str. 23 zprávy o daňové kontrole; dále též „rozhodné datum“). Podle zákona o rozpočtových pravidlech účinných k tomuto datu (uvedená lhůta nedostála změně ani následně) tak bylo možné odvod a penále vyměřit od 1. 1. 2008 do 1. 1. 2018.
16. Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) v § 1 odst. 1 stanovil, že *upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně*. Daňový řád v § 2 odst. 3 písm. b) stanoví, že daní se pro účely tohoto zákona rozumí *peněžitě plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona*. Zákon o rozpočtových pravidlech v § 44a odst. 11 větě první (respektive odst. 8 k rozhodnému datu) uvádí, že *správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu* (respektive, před jeho účinností, podle ZSDP). Odvod za porušení rozpočtové kázně lze tedy s ohledem na uvedené považovat za „*daň*“ ve smyslu legislativní zkratky, pro jejíž správu platí postupy stanovené procesními daňovými předpisy, nestanoví-li zvláštní zákon jinak (srov. § 47 odst. 1 ZSDP respektive § 4 daňového řádu).
17. Lhůta pro vyměření odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně začala v projednávané věci běžet 1. 1. 2008, tj. ještě za účinnosti staré právní úpravy v ZSDP; platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně byl vydán dne 14. 8. 2012, platební výměr na penále dne 12. 4. 2013, žalobou napadená rozhodnutí o odvoláních dne 1. 10. 2020 a 27. 1. 2021. Jelikož byly platební výměry vydány až po 1. 1. 2011, kdy nabyla účinnosti nová právní úprava v daňovém řádu, je nutné zodpovědět otázku, která právní úprava se aplikuje na tuto lhůtu s ohledem na její hmotněprávní povahu.

18. Uvedenou situaci řeší daňový řád v § 264 odst. 4 tak, že běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavení běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Výkladem tohoto ustanovení, respektive poměrem nové (komplexní) úpravy běhu lhůt pro stanovení daně v daňovém řádu k daňovým povinnostem, u kterých počala lhůta běžet ještě před 1. 1. 2011 podle ZSDP, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64. Výkladem citovaného ustanovení, které stanovuje intertemporální pravidlo, dovodil, že na lhůty pro vyměření daně (tj. také odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále), které počaly běžet podle předchozí právní úpravy a k okamžiku účinnosti daňového řádu stále běží, se od 1. 1. 2011 použijí pravidla o běhu a délce lhůt pro stanovení daně podle daňového řádu. *„Použije-li se na ‘starou’ (tedy již před rokem 2011 běžící) prekluzivní lhůtu § 148 daňového řádu, nutně to obnáší též použití jeho odstavce 5 o nejdelší desetileté lhůtě pro stanovení daně.“* Konstatoval také, že *„[t]oto pravidlo mj. znamená, že byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána před 1. 1. 2011, uplatní se ještě úprava § 41 s. ř. s. (ve spojení s § 47 zákona o správě daní a poplatků); po celou dobu řízení o této žalobě (nebo o kasační stížnosti) se proto prekluzivní lhůta staví a tomu odpovídající doba se nepočítá do maximální desetileté lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu. A naopak, byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána 1. 1. 2011 či později, prekluzivní lhůta se nestaví podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V takovém případě však stavení lhůty neprodlužuje nejdelší možnou lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.“* (zvýraznění doplněno). V posuzované věci, jak již bylo výše uvedeno, byly platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně a na penále, stejně jako všechna rozhodnutí o odvoláních proti nim, vydány až za účinnosti daňového řádu. Žaloby (popřípadě kasační stížnosti) proti těmto rozhodnutím byly tedy logicky rovněž podány až po 1. 1. 2011. Optikou citovaného rozsudku rozšířeného senátu se proto na běh lhůty pro vyměření odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně aplikují pravidla podle daňového řádu včetně maximální (nepřekročitelné) lhůty pro stanovení daně ve smyslu jeho § 148 odst. 5.
20. V této situaci je zásadní zodpovědět otázku, zda je lhůta pro stanovení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech lhůtou maximální (odpovídající § 148 odst. 5 daňového řádu), anebo lhůtou, kterou je možné za určitých, zákonem předvídaných okolností prodlužovat.
21. Zákon o rozpočtových pravidlech upravuje jako *lex specialis* lhůtu pro vyměření odvodu a penále odlišně od obecných předpisů daňového práva, zejména pokud jde o počátek jejího běhu; prakticky jedinou zde výslovně neupravenou otázkou je povaha této lhůty, potažmo možnost jejího stavení dle § 41 s. ř. s. Jelikož se tedy nejedná o úpravu komplexní, aplikuje se na neupravené otázky právní úprava lhůt v daňovém řádu [§ 1 odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 1 ZSDP, § 264 a § 2 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 4 daňového řádu], jakožto *lex generalis*, která komplexní je (srov. také závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Afs 72/2011-218). Daňový řád v § 148 odst. 1 upravuje obecnou tříletou lhůtu pro stanovení daně, kterou je v zákonem předvídaných situacích možné prodloužit, přerušit nebo stavit (§ 148 odst. 2 až 4 daňového řádu). Zároveň je však v § 148 odst. 5 daňového řádu upravena desetiletá lhůta, kterou již překročit nelze a předchozí ustanovení se na ni neaplikují. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně dovodil, že se lhůta podle § 148 odst. 1 daňového řádu na odvod za porušení rozpočtové kázně neuplatní, neboť zákon o rozpočtových pravidlech obsahuje speciální úpravu (srov. například rozsudky ze dne 22. 10. 2010, č. j. 5 Aps 3/2010-78, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Afs 78/2008-84, které odkazovaly ještě na starší úpravu v § 47 ZSDP, nebo rozsudek ze dne 30. 10. 2014, 7 As 117/2014-29, ve vztahu k § 148 odst. 1 daňového řádu). S ohledem na uvedené lze výkladem předmětných ustanovení dovodit, že lhůta pro stanovení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 11 (respektive odst. 8 ve znění k rozhodnému datu) je svou povahou shodná s lhůtou pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu (respektive předchozí lhůtou podle § 47 odst. 2, druhá věta ZSDP), s odlišnostmi upravenými v zákoně o rozpočtových pravidlech (tj. i s odlišně stanoveným počátkem jejího běhu), a to se všemi s tím spojenými důsledky. Jedná se proto o lhůtu, na kterou nelze aplikovat institut přerušit či stavení lhůty podle § 148 odst. 2 až 4 daňového řádu [k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218, č. 2676/2012 Sb. NSS, přiměřeně také rozsudky tohoto soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017-85 (bod 15), ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018-48 (body 33 až 37), ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 Afs 30/2021-21, či ze dne 24. 2. 2022, č. j. 9 Afs 261/2019-47 (bod 17)], a vzhledem k rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 95/2021-64 ani podle § 41 s. ř. s. Jedná se tak o lhůtu maximální, nepřekročitelnou.

22. Vzhledem k datu vydání žalobou napadených rozhodnutí ve věci odvodu a penále je evidentní, že byla vydána až po uplynutí lhůty podle § 44a odst. 11 (respektive odst. 8 k rozhodnému datu) zákona o rozpočtových pravidlech, tedy v době, kdy již daňovým orgánům zaniklo právo odvod, respektive penále vyměřit. Jestliže žalovaný přesto napadená rozhodnutí vydal, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které je důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.
23. S ohledem na konstatovanou prekluzi práva vyměřit odvod a penále za porušení rozpočtové kázně se již soud nezabýval žalobními námitkami, neboť by nemohly žádným způsobem ovlivnit výsledek tohoto řízení.

V. Shrnutí a náklady řízení

24. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvody vztahují i k vydaným platebním výměrům, přistoupil soud také k jejich zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplacených soudních poplatků za 2 žaloby a 1 návrh na přiznání

odkladného účinku žalobě ve výši celkem 7 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 5 úkonů právní služby (2x příprava a převzetí věci, 2x sepis žaloby a 1x sepis repliky) 5 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 5 x 300 Kč. V souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobci žádné náklady nevznikly. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 3 570 Kč. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobce tak činí 27 570 Kč. Jako náklady, které nebyly vynaloženy účelně, soud vyhodnotil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci 31 Af 18/2020 z důvodu, že návrh byl nadbytečný s ohledem na povolené posečkání s placením odvodu, a dále soudní poplatek za první návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci 31 Af 18/2021 z důvodu, že žalobce v tomto prvním návrhu vůbec nekonkretizoval a nedoložil hrozbu vážné újmy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 27. srpna 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu